

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 kk i innych
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Karnej
w dniu 26 lipca 2016 r.
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 stycznia 2014r.,
zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 grudnia 2015r.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 stycznia 2014 r., M.B. został uznany za winnego popełnienia trzech przestępstw m.in. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k., za co został skazany na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Apelację na korzyść skazanego złożył jego obrońca, a po jej rozpoznaniu Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 roku, m.in. częściowo uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, orzekł wobec oskarżonego nową karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, a w niej zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Wniosek został uzasadniony przekonaniem skarżącego o wysokim stopniu prawdopodobieństwa

zasadności wniesionej kasacji, co oznacza, że rozpoczęcie wykonania przez skazanego orzeczonej kary spowodowałoby dla niego nieuzasadniona dolegliwość.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493).

Tymczasem skarżący nie wskazał w kasacji powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałyby wiązać się dla skazanego ze szczególnymi uciążliwościami. Zaznaczyć należy w szczególności, że wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia nie uzasadnia samo przekonanie skarżącego o zasadności kasacji. Nie uzasadnia go także groźba wykonania prawomocnie orzeczonej kary, jeśli nie występują dodatkowe okoliczności, czyniące wykonanie kary uciążliwą w stopniu nadzwyczajnym.

Oczywiście - przywołane przez obrońcę skazanego - wysokie prawdopodobieństwo zasadności zarzutów kasacji może też samoistnie skutkować potrzebą wstrzymania wykonania zaskarżonego nią wyroku. Niemniej jednak z uwagi na wspomniany charakter orzeczeń będących ich przedmiotem (prawomocne i kończące postępowanie) i związane z tą prawomocnością skutki, nastąpi to tylko wówczas, gdy owa zasadność zarzutów kasacji jawi się jako nieomal pewna, tj. bardzo wysoce prawdopodobna. To dopiero może uzasadniać

odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej - bynajmniej nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności kasacji obrońcy skazanego - nie można dostrzec zaistnienia tego rodzaju zaszłości. Zarzuty podniesione w kasacji obrońcy skazanego jakkolwiek poważne, to nie są już obecnie na tyle niewątpliwe (z punktu widzenia wymaganych przez ustawę w art. 523 § 1 k.p.k. obydwu przesłanek, które muszą zaistnieć, by zarzut „innego naruszenia prawa”, był skuteczny), aby móc samoistnie przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.